

2.**Cena posiłków szkolnych i kopia umowy zawartej przez szkołę z firmą cateringową jako informacje publiczne**

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu
z dnia 27 marca 2025 r.
IV SAB/Po 166/24

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w składzie:

Sędzia WSA Józef Maleszewski (spr.)

Sędzia WSA Tomasz Grossmann

Asesor Sądowy WSA Sebastian Michalski

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 27 marca 2025 r. sprawy ze skargi P. N. na bezczynność Dyrektora Szkoły w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej

- I. umarza postępowanie sądowe w zakresie zobowiązania Dyrektora Szkoły do załatwienia wniosku P. N. o udostępnienie informacji publicznej z 13 września 2024 r.;**
- II. stwierdza, że Dyrektor Szkoły dopuścił się bezczynności, która nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;**
- III. zasądza od Dyrektora Szkoły na rzecz P. N. kwotę 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

P. N. (dalej jako Wnioskodawca lub Skarżący), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, pismem z 11 października 2024 r. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na bezczynność Dyrektora Szkoły (dalej jako Dyrektor Szkoły lub Organ) w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej.

Skarżący wyjaśnił, że w dniu 13 września 2024 r. złożył wniosek za pośrednictwem platformy e-PUAP o udostępnienie informacji publicznej poprzez przesłanie (udostępnienie):

1. cen jakie rodzice płacą za posiłki szkolne (netto i brutto lub wysokość VAT);

2. jeżeli szkoła korzysta z usług firmy cateringowej - kopii umowy zawartej przez szkołę z taką firmą.

We wniosku Skarżący wniósł o przesłanie odpowiedzi w formacie PDF za pośrednictwem systemu e-puap.

Skarżący, mając na uwadze, że Dyrektor Szkoły jako podmiot zobowiązany nie udzielił odpowiedzi na złożony wniosek o udostępnienie informacji publicznej, zarzucił naruszenie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (j.t. Dz. U. z 2022 r. poz. 902 - dalej u.d.i.p.). Skarżący wniósł zatem o zobowiązanie organu do załatwienia wniosku i zasądzenie od organu na rzecz Skarżącego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę Dyrektor Szkoły wyjaśnił, że przedmiotowy wniosek nie wpłynął, a taka sytuacja wynikała z problemów z portalem e-puap, który pojawił się w placówce we wrześniu. Dalej wyjaśniono, że po wpłynięciu skargi, Dyrektor niezwłocznie podjął działania mające na celu realizację wniosku i pismem z 23 października 2024 r. (odebrany przez adresata 25 października 2024 r.), przesłanym Skarżącemu listownie z uwagi na brak adresu e-puap, udzielił wnioskowanej informacji publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że niniejsza sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym, na podstawie art. 119 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 1685 - dalej p.p.s.a.). Przystępując do rozpoznania sprawy w tym trybie, Sąd miał na uwadze, że zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1267) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem (legalności), jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. W świetle art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje w szczególności orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4, tj. mających za przedmiot m.in. decyzje administracyjne (pkt 1) oraz inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa (pkt

4), w tym przybierające postać tzw. czynności materialno-technicznych.

W myśl art. 21 u.d.i.p. do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o udostępnienie informacji publicznej stosuje się przepisy ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Jednakże zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sądów administracyjnych, dla dopuszczalności skargi na bezczynność organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej nie jest wymagane poprzedzenie jej jakimkolwiek środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej, czyli nie jest wymagane „wyczerpanie środków zaskarżenia” w rozumieniu art. 52 § 1 i 2 p.p.s.a. (por. wyrok NSA z 24 maja 2006 r., I OSK 601/05, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, w skrócie „CBOSA”). Zasady tej nie zmieniło wprowadzenie do art. 37 k.p.a. - a w ślad za tym także do art. 52 § 2 p.p.s.a. - z dniem 1 czerwca 2017 r., mocą ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 935), nowego środka zaskarżenia bezczynności lub przewlekłości postępowania organu administracji, w postaci ponaglenia (w miejsce dotychczas stosowanych w takich przypadkach: zażalenia albo wezwania do usunięcia naruszenia prawa). W konsekwencji w odniesieniu do skarg na bezczynność organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej nie znajduje zastosowania wymóg z art. 53 § 2b in fine p.p.s.a. w postaci uprzedniego wniesienia ponaglenia do właściwego organu (por. wyrok NSA z 28 stycznia 2020 r., I OSK 2433/18, CBOSA).

Ponadto do skarg na bezczynność nie mają zastosowania terminy do wniesienia skargi ustalone w przepisach art. 53 p.p.s.a. (zob. postanowienia NSA: z 11 maja 2011 r., I OSK 716/11; z 26 maja 2011 r., I OSK 857/11; dostępne w CBOSA). Oznacza to, że skarga na bezczynność może być skutecznie wniesiona aż do chwili ustania stanu bezczynności, tj. do chwili załatwienia sprawy przez organ administracji publicznej poprzez wydanie decyzji, postanowienia albo innego aktu lub podjęcie czynności (por. wyrok NSA z 29 kwietnia 2011 r., I FSK 249/10, CBOSA; por. też wyrok WSA z 27 października 2011 r., II SAB/Po 60/11, CBOSA). Trafność takiej wykładni potwierdza obecnie, dodany z dniem 1 czerwca 2017 r., przepis art. 53 § 2b p.p.s.a., zgodnie z którym skargę na bezczynność można wnieść „w każdym czasie” - które to określenie musi być postrzegane w aspekcie trwającego w dacie składania skargi i naruszającego czas załatwienia sprawy stanu postępowania administracyjnego (por. wyrok NSA z 17 listopada 2020 r., II OSK 973/19, CBOSA). W konsekwencji w

orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego został wyrażony pogląd, zgodnie z którym na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej nie można mówić o bezczynności organu, gdy organ ten przed wniesieniem skargi na bezczynność udostępnił informację publiczną w formie czynności materialno-technicznej. Sytuacja taka stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu skargi jako niedopuszczalnej w rozumieniu art. 58 § 1 pkt 6 p.p.s.a. (zob. wyrok NSA z 13 października 2021 r., III OSK 3789/21, ONSAiWSA 2022, Nr 2, poz. 30).

W odpowiedzi na skargę organ wyjaśnił, że brak udzielenia informacji publicznej w terminie nie wynikał z zamierzonej bezczynności. Dyrektor Szkoły podniósł, że przedmiotowy wniosek nie wpłynął z uwagi na problemy z portalem e-puap, które pojawiły się w placówce we wrześniu. Dalej wyjaśniono, że po wpłynięciu skargi, Dyrektor niezwłocznie podjął działania mające na celu realizację wniosku i pismem z 23 października 2024 r. udzielił wnioskowanej informacji publicznej.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że w trakcie postępowania sądowoadministracyjnego skarżący pismem z 5 marca 2025 r. przesłał podpisany elektronicznie w dniu 13 września 2024 r. wniosek o udostępnienie informacji publicznej złożony za pośrednictwem platformy e-puap wraz z Urzędowym Poświadczeniem Przedłożenia, z którego wynika, że Szkoła Podstawowa im. Astrid Lindgren odebrała powyższe pismo w dniu 13 września 2024 r. W świetle powyższego złożenie przedmiotowego wniosku o udostępnienie informacji publicznej jest okolicznością bezsporną.

Odnosząc się do podnoszonych przez organ kwestii związanych z problemami technicznymi związanymi ze skrzynką e-puap, zauważyć należy, że w orzecznictwie trafnie podkreśla się, iż podmioty zobowiązane do udzielania informacji publicznej winny tak organizować obsługę techniczną poczty elektronicznej organu, aby zapewnić bezproblemowy i niezwłoczny odbiór przesyłanych na ten adres podań, wobec prawnej dopuszczalności ich wnoszenia także drogą elektroniczną (por. postanowienie NSA z 10 września 2015 r., I OSK 1968/15; postanowienie NSA z 3 listopada 2015 r., I OSK 1940/15). Skutki trudności, błędów czy nieprawidłowości w zakresie kształtowania i obsługiwanie przez organy oficjalnych systemów służących do komunikacji z tymi organami (np. poczty elektronicznej) nie mogą być przerzucane na korzystających z tych systemów (por. postanowienie NSA z 5 listopada 2015 r., I OZ 1414/15; wyrok NSA z 16 lutego 2016 r., I OSK 2186/14). Ryzyko nieodebrania czy też nieodczytania przez organ wysłanego do niego przy użyciu poczty elektronicznej wniosku, skierowanego na

oficjalnie podany adres poczty elektronicznej organu, obciąża ten organ, a nie wnioskodawcę (por. postanowienie NSA z 18 listopada 2015 r., I OSK 2897/15). Zadaniem organu jest bieżące nadzorowanie i selekcionowanie napływającej korespondencji, w tym także poczty elektronicznej. Stąd też tłumaczenia organu zawarte w odpowiedzi na skargę, nie mogą usprawiedliwiać go w stopniu uzasadniającym oddalenie skargi na bezczynność.

Tym samym wobec wykazania złożenia przedmiotowego wniosku o udostępnienie informacji publicznej przed wniesieniem skargi Sąd uznał skargę na bezczynność wniesioną w niniejszej sprawie za dopuszczalną i przystąpił do jej merytorycznego rozpoznania.

Dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy niezbędne staje się więc rozważenie trzech następujących kwestii:

1. Czy Dyrektor Szkoły jest podmiotem obowiązującym o udostępniania informacji publicznej;
2. Czy informacje żądane przez Skarżącego stanowią informację publiczną, podlegającą udostępnieniu na zasadach określonych w u.d.i.p.;
3. Czy Dyrektor Szkoły prawidłowo załatwił sprawę ww. wniosku.

Ad 1. Katalog podmiotów obowiązanych do udostępniania informacji publicznej określa art. 4 u.d.i.p., w świetle którego są nimi władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności:

1. organy władzy publicznej;
2. organy samorządów gospodarczych i zawodowych;
3. podmioty reprezentujące zgodnie z odrębnymi przepisami Skarb Państwa;
4. podmioty reprezentujące państwowe osoby prawne albo osoby prawne samorządu terytorialnego oraz podmioty reprezentujące inne państwowe jednostki organizacyjne albo jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego;
5. podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym, oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów.

W świetle cytowanego przepisu dyrektorzy szkół są powszechnie uznawani w orzecznictwie sądowym za podmioty obowiązane od udostępnienia informacji publicznej - czy to jako „organy władzy publicznej” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. (w znaczeniu funkcjonalnym, zwłaszcza z

uwagi na posiadane przez dyrektorów szkół kompetencje do wydawania decyzji administracyjnych w sprawach uczniów), czy też jako „podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym” (art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p.). Wypada zaznaczyć, że wynikający z art. 4 ust. 1 u.d.i.p. obowiązek udostępniania informacji publicznej spoczywa zarówno na dyrektorach szkół publicznych (por. wyrok NSA z 25 kwietnia 2012 r., I OSK 248/12, a także wyroki WSA: z 8 listopada 2011 r., II SA/Po 656/11; z 16 lutego 2016 r., II SA/Kr 1573/15; z 7 listopada 2017 r., II SAB/Ol 64/17; z 16 sierpnia 2018 r., II SAB/Go 39/18; dostępne w CBOSA), jak i niepublicznych (por. wyroki NSA: z 1 grudnia 2011 r., I OSK 1630/11; z 28 stycznia 2014 r., I OSK 2076/13; dostępne w CBOSA), ponieważ wszystkie te szkoły wykonują zadania publiczne w dziedzinie edukacji i zwykle też dysponują majątkiem publicznym (choćby w postaci publicznych subwencji lub dotacji). Jak to wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny: „dyrektor szkoły jest organem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej, skoro szkoła, nawet prowadzona przez osobę fizyczną, realizuje zadania publiczne, państwo ustala warunki jej utworzenia, funkcjonowania, a także kontroluje realizowanie przez nią zadań publicznych. Szkoły, niezależnie od sposobu ich utworzenia i prowadzenia czy to przez jednostkę samorządu terytorialnego, czy inną osobę prawną, czy wreszcie osobę fizyczną wchodzą w skład systemu oświaty i realizują jego cele, które mają ewidentnie wymiar publiczny, wobec czego podlegają obowiązkowi udzielania informacji” (zob. wyrok NSA z 17 marca 2023 r., III OSK 2524/21, CBOSA).

Wobec tego Dyrektor Szkoły jest bez wątplenia podmiotem obowiązującym do udzielania informacji publicznych, będących w jego posiadaniu (art. 4 ust. 3 u.d.i.p.). Wypada zaznaczyć, że kwestia ta nie była sporną pomiędzy stronami.

Ad 2. Przechodząc do analizy przedmiotowego aspektu sprawy - tj. do oceny, czy żądane przez Skarżącego informacje mają charakter informacji publicznej - należy podkreślić, że również ta kwestia nie była pomiędzy stronami sporna. Nie zwalniało to jednak Sądu z obowiązku zbadania we własnym zakresie charakteru żądanych informacji.

Wypada zatem wyjść od stwierdzenia, że prawo dostępu do informacji publicznej wynika wprost z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, która w art. 61 ust. 1 stanowi, iż obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, w tym informacji o działalności samorządu gospodarczego i

zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu (art. 61 ust. 2 Konstytucji RP). Tryb udzielania informacji, o jakich mowa w art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, określają ustawy (zob. art. 61 ust. 4 ab initio Konstytucji RP).

Rudymentarnym aktem prawnym regulującym tę problematykę jest u.d.i.p., która normuje podstawowe zasady oraz tryby udostępniania tego rodzaju informacji. Jednocześnie ustawa ta wprowadziła swoistą definicję legalną „informacji publicznej”, przez którą - zgodnie z art. 1 ust. 1 u.d.i.p. - należy rozumieć „każdą informację o sprawach publicznych”. W doktrynie zasadnie wskazuje się, że informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa (zob. M. Jaśkowska, Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa NSA, Toruń 2002, s. 28-29).

Przykładowe (nie-enumeratywne) wyliczenie rodzajów informacji publicznej zawiera przepis art. 6 ust. 1 u.d.i.p., w którym znalazły się m.in. informacje: o podmiotach, o których mowa w art. 4 ust. 1, w tym o majątku, którym dysponują (pkt 2 lit. f); o danych publicznych, w tym informacja o stanie państwa, samorządów i ich jednostek organizacyjnych (pkt 4 lit. d); o majątku publicznym, w tym o majątku jednostek samorządu terytorialnego oraz samorządów zawodowych i gospodarczych oraz majątku osób prawnych samorządu terytorialnego (pkt 5 lit. c); a także o majątku podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 5, pochodzącym z zadysponowania majątkiem, o którym mowa w lit. a-c, oraz pożytkach z tego majątku i jego obciążeniach (pkt 5 lit. d).

Wobec powyższego nie ma wątpliwości, że żądane przez Skarżącego informacje w postaci mieszczą się w zakresie pojęcia informacji publicznej.

Ad 3. Przechodząc do końcowej oceny, czy w kontrolowanej sprawie Dyrektor Szkoły, jako podmiot obowiązany do udostępniania posiadanych informacji publicznych, dopuścił się zarzucanej bezczynności - rozumianej ogólnie jako niezafatwienie sprawy w terminie ustawowym lub terminie

przedłużonym przez organ (por. odpowiednio art. 37 § 1 pkt 1 k.p.a.) - należy wskazać, że szczególnie terminy załatwienia sprawy w przedmiocie informacji publicznej zostały określone w art. 13 u.d.i.p., który stanowi, że:

1. Udostępnienie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 15 ust. 2.
2. Jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w terminie określonym w ust. 1, podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku.

Na gruncie u.d.i.p. przyjmuje się, że stan beczynności może mieć miejsce w przypadku podmiotu, który będąc właściwym w sprawie i zobowiązanym do zareagowania na wniosek o udostępnienie informacji publicznej w odpowiedni sposób i formie, wbrew przepisom prawa, w okolicznościach w nich przewidzianych ani nie udostępnia w nakazanym terminie, w drodze czynności materialno-technicznej, żądanej informacji, ani też nie podejmuje innego działania mającego na celu załatwienie wniosku. W szczególności nie wydaje decyzji administracyjnej o odmowie udostępnienia informacji publicznej (np. z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 5 u.d.i.p. lub - w przypadku informacji przetworzonej - ze względu na brak szczególnie istotnego interesu publicznego) albo o umorzeniu postępowania (w przypadku określonym w art. 14 u.d.i.p.), względnie nie informuje pisemnie wnioskodawcy, że żądana informacja znajduje się w Biuletynie Informacji Publicznej, bądź że jest udostępniana w odrębnym (szczególnym) trybie albo że informacji tej nie posiada, bądź że żądana informacja nie stanowi informacji publicznej. W każdym z tych przypadków określony w cytowanym art. 13 ust. 1 u.d.i.p. czternastodniowy termin wyznacza podstawowe czasowe ramy, w których organ powinien przeprowadzić działania związane z oceną wniosku o udostępnienie informacji publicznej i jego załatwieniem.

Jest poza sporem, że w kontrolowanej sprawie Dyrektor Szkoły w terminie zakreślonym przez ustawę nie załatwił wniosku Skarżącego, a wręcz na niego w ogóle nie zareagował - tj. w szczególności ani nie udostępnił Skarżącemu żądanych informacji, ani nie poinformował go o przedłużeniu terminu do ich udostępnienia, ani też nie wydał decyzji odmownej. Jednakże z treści odpowiedzi na skargę wynika, że brak udzielenia

Zgodnie z art. 149 § 1 p.p.s.a. Sąd, uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4 albo na przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 4a:

1. zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności;
2. zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa;
3. stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania.

Jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa (art. 149 § 1a p.p.s.a.).

Skoro zatem wniosek o udostępnienie informacji publicznej jest datowany w przedmiotowej sprawie na dzień 13 września 2024 r., a jej udostępnienie nastąpiło w dniu 25 października 2025 r., to organ dopuścił się bezczynności. Wniosek nie został bowiem rozpoznany w terminie 14 dni (13 ust. 1 u.d.i.p.), ani też w stosownym czasie nie powiadomiono wnioskodawcy o powodach opóźnienia i nowym terminie udostępnienia informacji publicznej (art. 13 ust. 2 u.d.i.p.). Jeśli zatem - po wniesieniu skargi - organ udostępnił skarżącemu żadaną informację publiczną, nie jest możliwe zobowiązanie organu do rozpoznania wniosku, czego skarżący domagał się w skardze.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że skarżący w piśmie z 30 stycznia 2025 r. potwierdził fakt otrzymania odpowiedzi na wniosek o udostępnienie informacji publicznej i wycofał skargę w części tj. w zakresie zobowiązania Organu do rozpoznania wniosku, co uzasadnia umorzenie postępowania w zakresie zobowiązania Dyrektora Szkoły do załatwienia wniosku Skarżącego o udostępnienie informacji publicznej. W sytuacji, gdy - tak jak w niniejszej sprawie - zarzucany w skardze stan bezczynności ustał (tu: w związku z udostępnieniem przez Dyrektora Szkoły żądanej informacji) po dniu wniesienia skargi, ale przed jej rozpoznaniem i rozstrzygnięciem przez sąd administracyjny, to postępowanie sądowe należy umorzyć na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. (por. uchwała NSA z 26 listopada 2008 r., I OPS 6/08, ONSAiWSA 2009, Nr 4, poz. 63), acz jedynie w części obejmującej zobowiązanie organu do wydania aktu lub dokonania czynności (tu: do załatwienia wniosku o udostępnienia informacji publicznej), o którym mowa w art. 149 § 1 pkt 1 p.p.s.a. (por. wyrok NSA z 27 lutego 2020

r., II OSK 2423/19, CBOSA) - o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku (w zw. z art. 21 u.d.i.p.).

Nie zwalniało to jednak Sądu od podjęcia pozostałych obligatoryjnych rozstrzygnięć właściwych dla tego typu skargi - przewidzianych obecnie w art. 149 § 1 pkt 3 i § 1a p.p.s.a. - tj. orzeczenia w kwestii dopuszczenia się przez organ bezczynności oraz oceny jej charakteru: rażącego albo nie-rażącego (por. wydane jeszcze na gruncie stanu prawnego obowiązującego przed 15 sierpnia 2015 r., ale nadal aktualne: postanowienie NSA z 26 lipca 2012 r., II OSK 1360/12; wyrok NSA z 15 stycznia 2013 r., II OSK 2390/12; dostępne w CBOSA).

Mając powyższe na uwadze, Sąd wziął pod uwagę, że „rażącym naruszeniem prawa” w rozumieniu art. 149 § 1a p.p.s.a. pozostaje stan, w którym bez żadnej wątpliwości i wahań można powiedzieć, bez potrzeby odwoływania się do szczegółowej oceny okoliczności sprawy, że naruszono prawo w sposób oczywisty (zob. wyrok NSA z 21 czerwca 2012 r., I OSK 675/12, CBOSA). Oceniając, czy naruszenie prawa jest rażące, należy uwzględnić nie tylko proste zestawienie terminów rozpoczęcia postępowania i jego zakończenia (względnie braku zakończenia), lecz także warunkowane okolicznościami materialnoprawnymi sprawy czynności, jakie powinien podjąć organ, dążąc do merytorycznego rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. W tradycyjnym ujęciu rażącym naruszeniem prawa jest naruszenie ciężkie, które nosi cechy oczywistej i wyraźnej sprzeczności z obowiązującym prawem, nie zasługujące na akceptację w demokratycznym państwie prawnym i wywołujące dotkliwe skutki społeczne lub indywidualne. Z konieczności logicznej kwalifikacja naruszenia jako „rażącego” musi posiadać pewne dodatkowe cechy w stosunku do stanu określanego jako naruszenie „zwykłe” (nie-rażące). Dla uznania naruszenia prawa za rażące nie jest wystarczające samo przekroczenie przez organ ustawowych terminów załatwienia sprawy. To przekroczenie musi być znaczne i niezaprzeczalne. Rażące opóźnienie w podejmowanych przez organ czynnościach ma być w sposób oczywisty pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia (por. postanowienie NSA z 27 marca 2013 r., II OSK 468/13; a także wyroki WSA: z 10 kwietnia 2014 r., II SAB/Wr 14/14; z 11 października 2013 r., II SAB/Po 69/13; z 11 marca 2015 r., IV SAB/Po 19/15; dostępne w CBOSA).

W niniejszej sprawie sytuacja taka, zdaniem Sądu, nie wystąpiła. Wprawdzie Organ udostępnił żadaną przez Skarżącego informację z opóźnieniem, ale Sąd dał wiarę wyjaśnieniom Dyrektora Szkoły, że niudostępnienie informacji w terminie nie wynikało ze złej woli, zaniechania

czy opieszałości Organu, lecz z problemów z funkcjonowaniem platformy e-puap.

Konsekwentnie - stosownie do przywołanego wyżej art. 149 § 1 pkt 3 p.p.s.a. w zw. z art. 21 u.d.i.p. - Sąd stwierdził, że Organ dopuścił się bezczynności w załatwieniu wniosku Skarżącego z 13 września 2024 r. uznając, że nie miała ona miejsca z rażącym naruszeniem prawa (pkt 2 sentencji wyroku).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt 3 sentencji wyroku na podstawie art. 200, art. 205 § 1 i 2 p.p.s.a. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b w zw. z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1935). Sąd zasądził od organu na rzecz skarżącego kwotę 580 zł, na którą składają się: wpis sądowy (100 zł), wynagrodzenie pełnomocnika (480 zł).